

ספר

לפקוח עינים עיוורות

בו יבוארו קצת ענייני אמונה, שמצב האמונה בביאת המשיח ובגאולה ירד מאוד בדורינו אנו, ובאמת כי כך קורה בכל כמה מאות שנים, שחדשים מקרוב באו ורוצים לשלוט בעולם וקוראים לעצמם משיח ונביא ומלך ישראל ועוד קוראים לו א-ל וכו' רח"ל.

ובאמת היינו צריכים להאריך בענין משיחי השקר, אולם היות וב"ה כבר יצאו כמה ספרים על ההיסטוריה ארוכה הזאת, כמו הספר משיחי השקר למיניהם, וקיצור ציצית נובל צבי, ועוד. ולכן נקצר כעת ונדבר קצת בפרטי עניני אמונה הנוגע לעניינינו.

עוד הארכנו קצת לפקוח עינים העיוורות במאמרים על ישו הנוצרי ימח שמו, ומשם יראה המחפש את האמת שכל סדר התנהגותם של החבדי"ם עם משיח השקר שלהם הוא בדיוק ממש כמו ישו הנוצרי ימ"ש, ועל ידי שיראה מאמרים אלו ידעו את הדרך אשר ילכו בה ואת המעשה אשר יעשו להתרחק מהם כמטחוי קשת, ויבערו את הרעה הזאת מקרב ישראל, ולא ירעו ולא ישחיתו בכל הר קדשי.

מאת אברהם זכרי' קדיש

בני ברק

שנת תשס"א לפ"ק

לפקוח עינים עיוורות

הנה עצם הדבר מכאיב מאוד לב כל יהודי מאמין בהקדוש ברוך הוא שירדנו פלאים עד שנצטרך להרבות משא ומתן (ובפרט עם שומרי תורה ומצות) בעניני אמונה אשר מוטבע בטבע כל ישראל בשמעם קול אלוקים חיים במעמד הר סיני אנכי ה' אלוקיך כמו שכתוב החתם סופר (פרשת ויקרא דף ה' ע"א ד"ה או נפש), וזה לשון קדשו:

אם היה מכוון לשמים היה יודע האמת, אלא שהוא אשם

מה שהאדם בשכלו מתפלסף ומשכיל על ה' וטועה באמונתו ותורתו אל יאמר מה לי לעשות וכך שכלי נוטה, זה אינו כי לכל אדם כח נטוע בשכלו לכוון האמת אם רוצה בהצדקו ולא ניחא לי' בהפקירא ה' לא יעזבנו להכשל ויגל עינו באמיתיות וכו', אם היה מכוון לשמים היה יודע האמת אלא שהוא אשם וכו' עיין שם.

מצוה האמונה הוא שלא לקלקלו על ידי מחשבות ומעשים לא טובים המקלקלים האמונה

וכן כתוב הישמח משה בתפלה למשה (על תהלים קפיטל ס"ב) ליישב שיטת הרמב"ם דמנה אמונה למצות עשה מפסוק אנכי דהקשו איך אפשר לצוותו על זה, ותירץ דהאמונה מוטבע בלב אנשי ישראל מאז שעמדו על הר סיני, והמצוה הוא שלא לקלקלו על ידי מחשבות ומעשים לא טובים המקלקלים האמונה עיין שם.

לפקוח עינים עיוורות

בלבול המוח בדורינו אנו השורר בזה כדאי להבהיר קצת לפקוח עינים עיוורות להתבונן בלבם במה שלפניהם אולי יעלה בידינו לפקוח עיני אחד מישראל בזה כי להכניס אמונה בלב אחד מישראל הכל כדאי כמבואר בספרים

הקדושים זי"ע, וכל אחד מישראל חייב לשנן ולדבר ולעורר בעניני אמונה בזמן שכמעט מתקיים הנבואה אבדה האמונה ונכרתה מפיהם חס ושלום

משיחי השקר מבלבלים המוחות ומעוררים פחד על האנשים בדרך הישן של השבתאים והפראנקיסטים שהיה בימים ההם

אחד הדרכים שלהם שאומרים שמי שידבר לשון הרע על מנחם מענדל משיח השקר מי יודע אם יחיה חס ושלום? ומספרים מופתים שקרים מה שקרה לזה ולזה שדיבר נגד מלך המשיח ונשיא דורינו, וכך הם מטילים פחד על כל אחד שלא לדבר על משיח השקר הטמא ומטמא, כמו שבתאי צבי וישו הנוצרי ימ"ש.

הלוחם נגד משיח השקר מאריך ימים

בואו ונספר לכם דוגמא חי' שמי שמדבר על משיח השקר לא רק שעוה מצוה גדולה שמעורר את אחינו בני ישראל שלא להאמין במשיחי השקר, שמי שמאמין בהם ואומר על אדם שהוא משיח הוא חייב מיתה כמבואר בכל הספרים שנכתבו ונפסקו על ידי כל גדולי ישראל בזמנו של השבתאים והפראנקיסטים ימח שמם וזכרם [שהבעל שם טוב זצ"ל נלחם בכל כוחותיו נגדם] אלא אנו רואים שהגאון הקדוש הרב ש"ך זצ"ל שהרבה לדבר על משיח השקר מנחם מענדל שניאורסאן בזה הלשון, המשוגענער הזה רוצה לבלבל את העולם כי הוא משיח!!!

בזכות גילוי האמת על משיח השקר חי מאה שנה

ב"ה שזכינו שהקדוש והטהור הרב ש"ך שליט"א יש לו אריכות ימים שחיו יותר ממאה שנים בשלימות, על אף שדיבר עליו וגילה את האמת, והאמת יתן להאמר: כי רק בזכות הזה שגילה את האמת הזה והציל מאות אלפים מאחינו בני ישראל שלא נתפסו במינות ואפיקורסות של משיח השקר הזה.

על כן החיוב עלינו למסור את נפשינו על קדושת שמו יתברך להינצל מכופרים אלו, כי מי שמשנה דין אחד מתורת משה הוי ככופר בכל התורה כמו שכתוב בשל"ה הקדוש - מסכת שבועות - פרק נר מצוה (על הבריתא דשלחה מלכות הרשעה שני סרדיוטות אצל חכמי ישראל, למדונו תורתכם, קראו ושנו ושלשו. בשעת פטירתן אמרו להם, דקדקנו בכל תורתכם ואמת הוא, חוץ מדבר זה שאתם אומרים "שור של ישראל שנגח שור של גוי פטור, ושל גוי שנגח שור של ישראל בין תם ובין מועד משלם נזק שלם". ממה נפשך, אי רעהו דווקא אפילו דגוי כי נגח דישראל ליפטר, ואי רעהו לאו דוקא אפילו דישראל כי נגח דגוי ליחייב. וחכמים לא גילו להן טעמו של דבר שממון של עכו"ם הפקר מפני הסכנה וכו'. [ומה שמסיק ודבר זה אין אנו מודיעין למלכות הוא מדברי סרדיוטות, פירוש השרים הממונים לעשות דין, הם אמרו לחכמי ישראל, נעשה עמכם טובה שלא נודיע משפט זה למלכות. ולכן מסיק עלה בירושלמי אפילו הכי לא מטו לסולמות דצור עד דשכחו כולן. וכן ראיתי בפירוש התוספות ארוכים, וכן יראה מפירוש רש"י למי שמעיין בו וכו'].

שמעינן מההיא ברייתא דאסור לשנות להם דברי תורה אף בזמן הסכנה, וחייב למסור עצמו עליה, וכו', הלא לא תמצא דבר קשה כזו לומר בפני הגויים שאנחנו פטורין מהזיקן והם חייבים, וכי לא היה ראוי לחוש חס ושלום לכמה שמדות וחורבות וכו', ואם כן היה להם לשנות או שניהם חייבים או שניהם פטורים. אלא שמע מינה שמחוייבים אנו למסור על קדושת השם. ואם חס ושלום ישנה הדין, הוה ככופר בתורת משה. עד כאן לשונו, ועיין שם.

והרי אפילו לשנות דין אחד על שם התורה הקדושה לומר לעכו"ם שאין דין כזה בתורת משה הוי ככופר בתורה והוא בכלל יהרוג ואל יעבור. ואם כן כאשר בא אחד ואומר על עצמו שהוא נשיא הדור והוא המלך המשיח וכל אחד צריך להתפלל רק אליו בכל מקום שהוא, כי הוא בכל העולם ומבלבלים את כל העולם באותות ובמופתים אשר לא שמעתן אוזן, עד שהיה לו החוצפה לומר על עצמו שהוא עצם עצמותו רח"ל.

ולפרסם כל זה התחיל בשטורעם גדול, ולהשטורעם הזה צריך לעבור על כל התורה.

להשליחים יש היתר לעבור על כל העריות שבתורה

1. שלח שליחים לכל העולם לפתוח בתי חב"ד, להרבות זנות בכל העולם.
2. לקשר את כל אחד ואחד מישראל אליו על ידי כתיבת אות בתורה.
3. לקשר את כל ילדי ישראל על ידי כתיבת אות בתורה, צבאות ה', שכולם יצעקו אחר כך משיח נאוי, הנה זה בא.
4. לקשר את כל הגוים לקיים את שבע מצות בני נוח, כי הוא גמר כבר עם כל היהודים, כל היהודים כבר עשו תשובה וכבר נגמר אפילו צחצוח הכפתורים, וחסר לנו רק שבע מצות בני נוח, וכך כל הגוים יודו עליו גם כן שהוא משיח.
5. לקשר אנשים בנשים, ועל ידי זה יקבץ את כל הריפורים והקונסרווטיווים ביחד שכולם יהיו חבדי"ם, וכולם ביחד יצעקו בקול גדול ולא יספך הנה זה בא, משיח ממש ממש.
6. לעשות כל מיני צירקוס ומועדון בבתי מדרשים אנשים ונשים ביחד.
7. חילוקי הדולרים, שיבואו אליו כל האנשים הגדולים החשובים כמו הפרעזידענטען והרבנים מכל העולם, ויעשו תמונות ווידיאס ועל יד זה יתקשרו אליהם בלבם ובנפשם.
8. מבצע משיח – על ידי כפירה בתורת משה.

9. לכפור בכל העונשים שבתורה, ולראות שהכל טוב, ולא צריך לעשות תשובה כי כבר נגמר צחצוח הכפתורים גם כן, והעיקר שכולם יצעקו בקול גדול ולא יספ משיח משיח בו בזמן שרובם ככולם עוברים על נשג"ז והם בועלי נדות ומחללי שבתות בפרהסי', אבל העיקר שכולם כבר עשו תשובה, וכלו כל הקיצין, אין כבר תורה בישראל, אבל תורה אחת צוה לנו מנחם מענדל לצעוק משיח משיח תתגלה כבר אין אנו רוצים לחכות, נאוי נאוי נאוי!!!

10. 770 הוא בית משיח – הוא בית המקדש, ומשם הוא צועק ענוים הגיע זמן גאולתכם. וצועק תצאו בכוח מן הגלות, ושכולם יצעקו בקול ובמסירת נפש הנה זה משיח בא, וכך הם הולכים לקברו וצועקים תקום!!! תקום!!! למה אתה יושן? אין זמן!!! עד שכבר רצו להוציאו מן הקבר, ובנו שם צימענט שלא יוכלו להוציאו, וזה היה דרך המשיחים למיניהם. והבהמות האלו אינם מבינים כי העכברים כבר אכלו אותו מזמן, ומי יודע באיזה כף הקלע זורקים אותו מסוף העולם לסוף העולם על שהכניס חלק גדול מאחינו בני ישראל למינות וכפירה בה' ובתורת משה רבינו ע"ה, כמו שאנו אומרים בברכת הפטורה על כסאו לא ישב זר ולא ינחלו עוד אחרים את כבודו שלא יכבה נירו לעולם ועד. ובעשרת הדברים האלה ועוד הוא כופר בכל עשרת הדברות, דוק ותבין כי אין כאן מקומו להאריך, וכתבתי רק על קצה המזלג.

לדוגמא הוא שלח שליחים לכל העולם לקרב יהודים, ואם אתם חושבים שזה פשוט, זה לא כל כך פשוט, ולדוגמא הייתי במקום אחד שאין הרבה יהודים וראיתי איך שאצלהם יש להם היתר לכל עריות שבתורה, הם מסתכלים על נשים¹ נוגעים בנשים אחרות, משחקים עם נשים ובתולות כאלו אין איסור כזה

¹. ראה במשנה ברורה (סימן עה סעיף 1) באשה אחרת - (ח) בין פנויה בין א"א.

כלל בתורה הקדושה, וכשאמרתי להם היתכן לנגוע בנשים ולהיות עם נשים בקירוב בשר ולהסתכל על נשים ענה לי השליח הזה, אנחנו שליחים של הרבי שהוא מלך המשיח לעולם ועד והוא יגאלינו, ועכשיו הוא זמן גאולה ואין כבר יצר הרע כולנו עשינו כבר תשובה, ואנחנו רק עוסקים בצחצוח הכפתורים, ואנחנו צריכים רק להביא את כל היהודים להחזירם לשורשם שיאמינו במלך המשיח לעולם ועד ויצעקו משיח משיח וכו', ורק על די זה יתגלה מלך המשיח.

עניתי לו ומה עם האיסור של עריות והסתכלות בעריות, ענה לי זה כבר ימות המשיח ורבינו התיר הכל² וזה דרכו של מלך המשיח (ואסור להרהר אחריו, ומי שמהרהר אחריו לא יוציא שנתו חס ושלום), וזה דרך היחידי לקרב את כל אחר לעשות ולהראות שאין שום חילוק בין אנשים לנשים וכולם שוים לטובה, ולך תראה את הווידיאס של הרבי ותראה שהרבי עושה כך וזה דרך הבעל שם טוב האמיתי לקרב כל אחד מישראל ומה החילוק בין איש לאשה, זה רק שייך לחסידי סאטמאר בעלז וויזניץ ופאנאוויץ ובני הכולל בלעקוואד ועוד שהם אינם מעונינים ואינם מאמינים בביאת המשיח כלל וכלל לא, אבל

(ז) פחות מטפח - ואם השוק מגולה (ט) י"א דאפילו באשתו ופחות מטפח אסור לקרות נגדה שהוא מקום *הרהור* יותר משאר איברים. (י) וכ"ז לא איירי אלא לענין איסור ק"ש דהאיסור הוא להרבה פוסקים לקרות נגד המגולה אפילו בלא מכויין לאיסתכולי אבל לענין איסור הסתכלות לכו"ע המסתכל באשה אפילו באצבע קטנה כיון שמסתכל בה להנות עובר בלאו דלא תתורו אחרי עיניכם ואמרו שאפילו יש בידו תורה ומע"ט לא ינקה מדינה של גיהנם (יא) וראיה בעלמא לפי תומו בלא נהנה שרי אם לא מצד המוסר ובספר מנחת שמואל הוכיח דאדם חשוב יש לו ליהרר בכל גונו. וכתב הפמ"ג דבמקומות שדרך להיות מכוסה [כגון זרועותיה וכה"ג שאר מקומות הגוף] אף ראייה בעלמא אסור וכתבו הפוסקים דבתולות דידן בכלל נידות הם משיגיעו לזמן וסת ובכלל עריות הם.

ובמשנה ברורה סימן עה (יד) לצאת וכו' - ר"ל שמלבד כובע שעל ראשה יש לה צמת והוא בגד המצמצם השער שלא יצאו לחוץ ואותו מעט שא"א לצמצם ויוצא מהצמת ע"ז מקיל הרשב"א [חתם סופר סימן ל"ו עי"ש] ובזוהר פרשה נשא החמיר מאוד שלא יתראה שום שער מאשה דגרמא מסכנותא לביתא וגרמא לבנהא דלא יתחשבון בדרא וסטרא אחרא לשרות בביתא וכ"ש אם הולכות בשוקא כך ע"כ בעאי איתתא דאפילו קורות ביתה לא יחמון שעה חדא מרישאה ואי עבדית כן מה כתיב בניך כשתילי זיתים מה זית כו' בנהא יסתלקון בחשובין על שאר בני עלמא ולא עוד אלא דבעלה מתברך בכל ברכאן דלעילא וברכאן דלתתא בעותרא בבנין ובני בנין עכ"ל בקיצור וכתב המ"א דראוי לנהוג כהזוהר וביומא איתא במעשה דקמחית בזכות הצניעות היתירה שהיתה בה שלא ראו קורות ביתה אמרי חלוקה יצאו ממנה כהנים גדולים:

². לצדין דברי האור החיים הקדוש. והחינוך ועוד.

אנו כל עבודתינו הוא שמישה יבא תיכף ומיד ממש בכוח גדול שוין שוין תיכף ומיד ממש בלי שום חכמות.

ותדע ידידי, שמישה כבר כאן רק צריך להתגלות ובשנה הזאת יתגלה לעיני כל חי שהמישה היחידי הוא הרבי יבא ויגאלנו והוא יושיענו ממש. צעקתי אליו, איך אתה אומר עליו שהוא יושיענו והוא יגאלנו? הלא אנו אומרים בקדושת כתר בשבת קודש כל זה על השם יתברך שמו?

ענה לי הכופר הזה: האם אין אתה יודע שהרבי הוא הא-ל בעצמו? ואליו אנו מתפללים הוא יגאלנו והוא יושיענו, וכל קדושת כתר סובב על הרבי שליט"א, ובקרוב ממש תיכף ומיד הוא יגאלנו. ואם בעל נפש אתה ואתה רוצה להיות יהודי, דע לך האמת שאין בכלל יהודים היום רק חסידי חב"ד שמאמינים במלך המשיח הם נקראים יהודים, כל שאר היהודים אינם יהודים, ובא אתה אתנו יחד ואראה לך את דרך האמת. כי דע לך שבא כעת זמן נורא מאוד ורק חסידי ליובאוויטש ישארו בחיים כי רק הם מאמינים במלך המשיח, ומי שאינו מאמין לא יזכה להיות בחיים כשיבא מלך המשיח!!!

רבותי השמעתם דיבורים כאלו?

ירא הקהל וישפוט!!!

סיום: כל איש אשר עוד רד עם הא-ל ונצוץ נשמתו מושרשת באמונת ה' יראה לעקור את העבודה הזרה הזאת מבית ה' וישלח לנו משיחנו ויבנה בית מקדשינו ותפארתינו בהר מרום הרים, ונזכה להקריב קרבן ה' במועדו, וישראל ישכון לבטח בב"א.

הכותב בדמע על חורבן התורה והאמונה

אברהם זכרי' קדיש

קונטרס

זכור ה' מה היה לנו

להלן נעתיק מדברי חז"ל על מה שכתוב על ישו הנוצרי ימח שמו וזכרו ואם נתבונן היטב נראה שכל אלו המנהגים של חב"ד מקורו נובע מישו הנוצרי ימ"ש, ובזה הדרך הלך שבתי צבי ימ"ש, ראה בספרים שכתבו עליהם, ואין כאן מקומו להאריך.

תלמידי ישו הנוצרי הפכו דברי אלקים חיים לרעה.

ברש"י ראש השנה דף יז/א: המינין - תלמידי ישו הנוצרי אשר הפכו דברי אלקים חיים לרעה.

ברש"י מגילה דף יז/ב: כלו המינים - תלמידי ישו הנוצרי לכך סמכו לה ברכת המינים, שנאמר עוזבי ה' אלו המינים, ושבר פושעים היינו זדים, כדאמר פשעים אלו המרדין (יומא לו, ב).

ברש"י מגילה דף כד/ב: גמרא: שמא מינות נזרקה בו - כומרין תלמידי ישו הנוצרי מקפידין בכך.

תלמידי ישו אינם מאמינים לדברי רבותינו זכרונם לברכה

ברש"י חגיגה דף ה/ב: מינין - תלמידי ישו שאינם מאמינים לדברי רבותינו זכרונם לברכה.

בשיטה להר"ן על שבת דף קד ע/ב: גמרא והלא בן סטר"א הוציא כשפים ממצרים בסריטה שעל בשרו. פי' יש"ו הנוצרי דאלמא אורחייהו דאינשי למעבד הכין ולסרוט כתב בבשרן. בעל סטר"א כלומר בעל אמו שמו סטר"א³, אבל אביו שמו פנדיר"א אלא שנקרא

ע"ש בעל אמו ולא ע"ש אביו הנואף, ואקשינן בעל אמו פפוס בן יהודה היה ולא סטר"א, אלא אמו סטר"א היא ונקרא ע"ש אמו, ואקשינן אמו מרים מגדלא נשיא הואי ולא סטר"א, ופרקינן דמש"ה קרו לה סיטר"א כדאמרי אינשי בפום בריתא סטת דא מבעלא, כלומר שזינתה ועל שהיה ממזר קרו ליה [בן] סיטרא כלומר בן זונה:

3. הגאון הצדיק רבי עובדי' יוסף שליט"א אמר על משיח השקר הזה כי הוא בן הנדה, וד"ל.

בספר עץ הדעת טוב - פרשת בלק: לא איש אל ויכזב וכו' בכל ימי עולם לא נמצא כענין **שני** אנשים שהאחד עשה א"ע אלוה והוא יש"ו הנוצרי והשני עשה עצמו נביא והוא של הישמעאלים וחיידשו דתות חזקות קיימות לעולם וכל העולם נתחלק לשתי אמונות אלו בלבד ובלעם נתנבא עליהם תחלה. וכנגד הראשון אמר כי הנה איש ילוד אשה הי' ואי אפשר שאיש יהי' אל ואם הוא אומר שהוא אל דעו כי ויכזב. ולכן אל תטעו אחריו, וכנגד השני שהודה שהוא בן אדם ואינו אל אמנם עשה עצמו נביא מחדש דתות גם זה שקר וסופו להתנחם ממה שעשה. והנה ביש"ו כולם מודים שהוא איש ילוד אשת מרים אבל אינו בן אדם אלא מאליו נולד ואדם לא ידעה לכן אמר כי אעפ"י שאמר שאינו בן אדם עכ"ז הרי אמר שהוא איש וא"כ אי אפשר שהאיש יהי' אל. אבל בהישמעאלים שלא די שהודה שהוא איש אלא כי גם בן אדם הוא ולזה קראו בן אדם. והנה ההיא ר"ל אם הי' יש"ו הי' הוא האל בעצמו איך מה שאמר לא יעשה וכן אם אינו הוא האל רק שהוא נביא שדיבר אליו האל איך לא יקימנה וז"ש ודיבר ולא יקימנה. והנה רז"ל בתנחומא אפשר שרמזו זה בפרשת בלק וז"ל לא איש אל לפי שצפה בלעם שעתיד איש א' להטעות הבריות ולומר שהוא אל וכו' ואמנם אני הוספתי לקח ובארתי שארית הפסוק כפי דרך רז"ל כאשר אתה הראת לדעת ואחר שהתנבא על שני אלה התנבא על ביאת המשיח וז"ש: כעת יאמר וכו' וארז"ל כי אז בלעם באמצעו של ימי עולם הי' עומד וכו'. והודיע גדולתם של ישראל אז בימי המשיח וז"ש כעת וכו' במה שנודע משרז"ל עתידין מלאכי השרת לאמר לצדיקים מה פעל אל:

ובזה נוכל להבין מלת כעת כי הנה לשעבר לא זכה שום צדיק לזאת המדרגה כי אם אדם הראשון בהיותו בג"ע קודם שחטא שהיו מלאכי השרת משמשין אותו וצולין לו בשר וכו' ולא עוד אלא שחשבו שהי' אלוה וכו'. והנה זה בערב שבת ביום הששי בשעה נודעת כמשז"ל שעה ראשונה צבר עפרו וכו' וז"ש כעת הכ"ף ר"ל כאותה העת הידועה שהיו המלאכים אומרים לאדם מה פעל אל כן עד"ז עתידין המלאכים לומר ליעקב ולישראל מה פעל אל כי מה שהי' הוא שיהי' ואין כל חדש תחת השמש וכמשז"ל על אלה הדברים עשיתם ולא עזבתם כבר עשיתם לר"ע וחביריו וכו':

הן עם כלביא וכו' ירצה הן העם הזה כארי וכלביא יקום בבוקר ממטתו להתפלל תפלת השחר ולקרות ק"ש ואח"כ בערב לא ישכב עד יקרא ק"ש אשר על ידה יאכל טרף וכמשז"ל ובספר הזוהר בפרשת בלק כל הקורא ק"ש על מטתו הורג וטורף כל המזיקין. וכבר הודעתוך ענין המזיקין הללו הנטרפין ע"י ק"ש שהם אותם הנבראים מטיפות השחתת ז"ל כי ע"י ק"ש חוזר האדם לטורפם מיד החיצוני' ולוקחן לצד הקדושה. וחוזרין להיות חלק מחלקיו שבראשונה ולכן כינה ענין זה בשה אכילת טרף שהמאכל ההוא נעשה חלק מן חלקיו ונקרא טרף לב' סיבות. הראשונה בעת השחתת זרע

שטרפוה החיצונים מידו. והב' כשהוא חוזר לטרפם מידם ונמצא כי ב' פעמיה היו חללים ולכן התחיל בשם א' של טרף וסיים בשם חללים שהם שניים.

דע שזאת האומה הנצריה ההולכים אחר אמונת ישו אף על פי שדתותיהם משונות כלם עובדי עבודה זרה ואידיהם כלם אסורים וראוי לנהוג עמהם בכל התורה מה שינהג עם עובדי עבודה זרה

במאירי על מסכת עבודה זרה דף ח/א': המשנה השניה והכונה בה להודיע ימי חגיהם הקדומים כמו שיעדנו בחלק השלישי ואמר על זה: ואלו ימי אידיהן של גוים קלנדא וסטרוניא וקרטיסיס ויום גינוסיא של מלכים ויום הלידה ויום המיתה דברי ר' מאיר וחכמים אומרים מיתה שיש בה שריפה יש בה עבודה זרה ושאין בה שריפה אין בה עבודה זרה יום תגלחת זקנו ובלוריתו ויום שעלה בו מן הים ויום שיצא מבית האסורין וגוי שעשה משתה לבנו אינו אסור אלא אותו היום ואותו האיש בלבד אמר הר"ם אלה הזמנים הנזכרים היו מפורסמים באותו הזמן אצל הנצרים והנלוים אליהם

וכן לכל מועד שיש לכל אומה בכל מקומות העולם כשהן ע"ז חייב לנהוג בהם כמו שזכר **ודע שזאת האומה הנצריה ההולכים אחר אמונת ישו אף על פי שדתותיהם משונות כלם עובדי עבודה זרה ואידיהם כלם אסורים וראוי לנהוג עמהם בכל התורה מה שינהג עם עובדי עבודה זרה ויום ראשון מכלל אידיהן של גוים ולפיכך אסור לשאת ולתת עם מי שיאמין בדת ישו** באחד בשבת כלל בשום דבר אבל ינהג עמהם באחד בשבת מה שינהג עם עובדי עבודה זרה ביום אידם וכן ביאר התלמוד מיתה שיש בה שריפה שיהיה בה קטרת או שריפת בגדי המת וכליו וגנוסיא של מלכים הוא יום שמתקבצין בו להקים מלך ואין הלכה כר' מאיר ובלורית הוא שער שמניחים באמצע ומגלחין מה שסביבותיו מכל הצדדין ותספורת בזה אסור לנו מן התורה כדי שלא נתדמה כהם אבל אין חייב עליו מלקות אלא אם שחת הפאות כמו שכתבנו במכות.

ישו הנוצרי כישף והדיח והסית את ישראל

בתוספות הרא"ש על מסכת סוטה דף מז/א': כדאמרינן ישו הנוצרי כישף והדיח והסית את ישראל - **אין זה ישו הנוצרי האמור בסנהדרין פ' נגמר הדין שתלאוהו בערב הפסח שאותו היה בימי הילני המלכה סמוך לחורבן הבית** ויהושע בן פרחיה היה מדורות הראשונים סמוך לבנין הבית קודם לשמעון בן שטח שהיה בימי ינאי המלך.

בספר הכוזרי - מאמר רביעי אות א - לא:

(כא) אמר החבר: לא שקע כי אם בעיני אדם שאינו רואה אותנו בעין פקוחה אדם המביא ראיה מדלותנו וענינו ופזרנו על שקיעת אורנו ומגדלת אמות אחרות ומהצלחתן בעולם הזה וממשלן בנו על שהאור שורה עמם:

(כב) אמר הכוזרי: אין אני מביא ראיה מזה כי רואה אני את שתי הדתות חולקות זו על זו ושתיהן מצליחות והרי לא יתכן כי תמצא האמת בשני הקצוות או שהיא באחד מהם או שאינה אף באחד מהם וכבר פרשת לי את פרשת הנה ישכיל עבדי פרוש המורה על כך כי הדלות והשפלות קשורות יותר מן הגדולה והכבוד בענין האלוהי ודבר זה מפרסם גם אצל שתי הדתות הללו כי אכן הנוצרים אינם מתפארים במלכים או בגבורים או בעשירים אשר בתוכם **כי אם**

באותם אנשים שהלכו אחרי ישו בכל אותה התקופה הארכה שקדמה לזו שבה נתקבלה דתו ברבים אנשים אשר גרשו ממקומותם והיו מסתתרים במחבואים וכל שנתפס אחד מהם מיד היה נהרג וכלם סבלו על שמירת אמונתם צרות מפלאות בזיון והרג והם הם אשר יתברכו בהם הנוצרים ואת מקומות מגוריהם ואת מקומות ההרגם יכבדו ועל שמותם יבנו כנסיות וכן העוזרים חברי מיסד האסלם סבלו בזיון רב עד שנושעו ובהם יתפארו המוסלמים ובשפלותם ובמותם על אמונתם ישתבחו לא בשרים אשר גאותם על כספם ועל מעמדם הרם כי אם באנשים שהיו לובשים בגדים בלויים ואוכלים לחם שעורים לא לשובע אולם החבר היהודי הם היו עושים כל זאת בתכלית ההתרחקות מעסקי העולם הזה ובהתמסרות גמורה לאלוהי ית' ואלו ראינו את היהודים עושים כן לשם שמים הייתי מחשיבים יותר ממלכי בית דוד **כי זוכר אני מה שלמדתי בדבר הכתוב ואת דכא ושפל רוח וכן למדתי כי אור האלוה לא יחול כי אם בנפשות הענוים.**

בספר תורת האדם להרמב"ן - אות ה': ואיכא למידק עלה ור' אבהו נמי נהי דלא הוה קים ליה בשנאה דמיני בהדיה וסמיך ליה בחשיבותיה ובהמחאה דרופא, [מי] לית ליה שאני מינות דמשכא, ואפילו ליכא למיחש לסכנתא אסור, ומי לא שמיע ליה ברייתא דאמר ר"ע אשריך בן דמא שגופך טהור ויצאה נשמתך בטהרה ולא עברת על דברי חבריך. ורב אמי ורב אסי דהוו התם אמאי לא אמרו ליה. ואי נמי כולהו לא שמיע להו, אמאי לא הוינן עלה בגמ' ור' אבהו היכי עביד הכי והתניא אין מתרפאין מהן אפילו לחיי שעה ומעשה בבן דמא וכו'. ומסתברא לן דכי אמרינן שאני מינות דמשכא כגון שבא לרפאותו בדברי מינות וצד עבודה זרה, כגון בן דמא שהכישו נחש והיה אותו המין רוצה ללחוש עליו לחש שהיה מצרף בו שם עבודה זרה, ומש"ה אמרינן שאני מינות דמשכא, שאלו נתרפא ח"ו יאמרו יש ממש בדבר והוה לי' כעצי אשרה ועבודה זרה שאין מתרפאין בהן לעולם. אלא מעיקרא קס"ד בגמ' דאין מתרפאין מהן לעולם קאמר ומשום סכנה דגויים, ומתרצינן שאני מינות דמשכא ואין מתרפאין בצד מינות שלהן קאמר, הא ברופא מומחה ורגיל ומרפא בסממנין מותר כשאר גוים. וכענין הזה מצינו בירושלמי מעשה בר"י בן דמא שנשכו נחש ובא יעקב איש כפר סכניא לרפאותו משם ישו בן פנדירא, והתם נמי בר בריה הוה ליה בלע, אתא ולחש ליה משם ישו בן פנדירא, מיד נפק א"ל מאי אמרת עלי א"ל מלת דפלן, אמר ליה טב הוה לי אלו מאית ולא שמע הדא מלתא והוה ליה כן כשגגה היוצאה מלפני השליט, פי' הוה ליה בלע שבלע נימא של מים או נחש, **ולחש עליו לחש שצירף בו שמו של ישו בן פנדירא, ולאחר שיצא השרץ כששמע שלחש עבודה זרה היה, אמר טוב היה לו שימות ואל יבא לידי כך. מכאן נלמוד שעל צד עבודה זרה שהיה המין מזכיר היו חוששין לו, מפני שהכישוף מטעה ומושכת לבן של פתאים,** אבל במרפא בסממנין על דרך המלאכה שברפואות הרי המינים כשאר הגוים, והיינו עובדא דר' אבהו, והרי זה נכון.

במאמר הויכוח לרמב"ן ז"ל (הנקרא מלחמות ה'): א. גרסינן בסנהדרין ת"ר **ה' תלמידים היו לו**

לישו מתאי נקאי נצר ובוני ותודה. אתיוה למתי אמרי ליה מתי יהרג, דכתיב מתי אבא ואראה פני אלקים. אמר להו אין מתי יהרג, דכתיב מתי ימות ואבד שמו. אתיוה לנקאי א"ל נקאי יהרג, דכתיב ונקי וצדיק אל תהרג, א"ל אין נקאי יהרג, דכתיב במסתרים יהרוג נקי. אתיוה לנצר א"ל נצר יהרג, דכתיב ונצר משרשיו יפרה. א"ל אין נצר יהרג, דכתיב ואתה השלכת מקברך כנצר נתעב אתיוה לבוני א"ל בוני יהרג, דכתיב בני בכורי ישראל, א"ל אין בוני יהרג, דכתיב הנה אנכי הרג את בנך בכורך. אתיוה לתודה א"ל תודה יהרג, דכתיב מזמור לתודה. א"ל אין תודה יהרג, דכתיב זובה תודה יכבדני וכתב ר"ש קרובים למלכות היו והיו צריכין להשיב לכל ראיות הבל שלהן. ועל הדרך הזה אני כותב דברים שהשבתי על תעתוע פראי פול שהקדיח תבשילו ברבים בפני אדוננו המלך וחכמיו ויועציו, ירום הודו ותנשא מלכותו:

ב. צוה אותי אדוננו המלך להתוכח עם פראי פול בהיכלו בפניו (ובפני יועציו) בברצלונה. ואען ואומר - אעשה כמצות אדוני המלך אם תתנו לי רשות לדבר כרצוני. ואני מבקש (בזה) רשות המלך ורשות פראי רמון דפינא פורט (דפיניא פואירטי) וחביריו אשר בכאן:

ג. ענה פראי רמון (די פיניא פואירטי) - ובלבד שלא תדבר בזיונות:

ד. אמרתי להם - איני רוצה להיות בדינכם על זה אבל שאומר כל רצוני בענין הויכוח כאשר אתם אומרים כל רצונכם, ואני יש לי דעת לדבר בדרך מוסר (בענין הויכוח כאשר אתם אומרים) אבל ברצון נפשי יהיה. ונתנו לי רשות כלם לדבר כרצוני:

ה. ובכן עניתי ואמרתי - ויכוח הגוים והיהודים בדברים רבים ממנהגי התורות (אשר) אין עיקר האמונה תלויה בהם. אבל איני רוצה להתוכח בחצר הנכבד הזה אלא בדברים שכל הדין תלוי בהם:

ו. וענו כלם ואמרו - יפה אמרת. ובכן הסכמנו **לדבר תחלה בענין המשיח אם כבר בא כפי אמונת הנוצרים או אם הוא עתיד לבא כאמונת היהודים. ואחרי כן נדבר אם המשיח הוא האלוה ממש או אם הוא איש גמור נולד מאיש ואשה.** ואחר כך נדבר אם היהודים מחזיקים בתורה האמתית או הנוצרים עושים אותה:

ז. ואז פתח פראי פול ואמר שהוא יוכיח מן התלמוד שלנו שכבר בא המשיח אשר הנביאים מעידים עליו:

ח. עניתי ואמרתי - אבל קודם שנתוכח בזה אני מבקש שיורני ויאמר לי היאך זה באפשר. כי מאז שהמלך בפרבינצה ובמקומות רבים שמעתי שאמר כדבר הזה ליהודים רבים, ואני תמה בו מאד. ויענני בזה **הירצה לומר כי חכמי התלמוד מאמינים בישו שהוא המשיח והאמינו שהוא איש גמור ואלוה באמת כפי מחשבת הנוצרים. והלא דבר ידוע הוא באמת כי ענין**

ישו היה בבית שני וקודם חרבן הבית נולד ונהרג. וחכמי התלמוד היו אחר החרבן, כגון ר' עקיבא וחביריו. ואותם ששנו המשנה רבי ור' נתן, היו ימים רבים אחר החרבן, וכל שכן רב אשי שחבר התלמוד וכתבו, שהיה אחר החרבן כד' מאות שנה. ואם היו החכמים האלה מאמינים במשיחות ישו ושהוא אמת ואמונתו ודתו אמת, ואם היו הם כותבים הדברים האלה אשר פראי פול אומר שיוכיח מהם כך, אם כן היאך עמדו בדת היהודים ומנהגם הראשון, כי הם היו יהודים ועמדו בדת היהודים כל ימיהם ומתו יהודים, הם ובניהם ותלמידיהם השומעים כל דבריהם מפיהם (ולמה לא נשתמדו וחזרו לדת ישו כאשר עשה פראי פול והבין מדבריהם כי אמונת הנוצרים היא האמיתית חלילה, והלך ונשתמד על פי דבריהם. והם ותלמידיהם הלוקחים תורה מפיהם) חיו ומתו יהודים כמונו היום. והם אשר למדו אותנו דת משה ויהודית, כי כל מעשינו היום על פי התלמוד ועל פי מה שראינו לחכמי התלמוד שהיו נוהגים ועושים מן היום אשר חובר ועד הנה. כי כל התלמוד אינו אלא ללמדנו מנהגי התורה והמצוה, והיאך נהגו בה האבות במקדש מפי הנביאים ומפי משה רבינו ע"ה. ואם האמינו בישו ודתו היאך לא עשו הם כאשר עשה פראי פול המבין.

ט. ענה פראי פול (ואמר) - אלו דברי אריכות לבטל הויכוח. אבל על כל פנים תשמע מה שאומר:

י. ואומר אליהם - אבל זה [לי] ראייה (גמורה) ברורה שלא יאמר דברים שיהיה בהם ממש. ואשמע אותם מפני שרצון אדוננו המלך בכך:

יא. התחיל ואמר - הנה הכתוב אומר לא יסור שבט מיהודה וגו' עד כי יבא שילה, שהוא המשיח. הרי שהנביא אומר

כי לעולם יהיה ליהודה כח עד המשיח היוצא ממנו. ואם כן היום שאין לכם לא שבט אחד ולא מחוקק (אחד) **כבר בא**

המשיח שהוא מזרעו, ולו הממשלה:

יב. עניתי ואמרתי - אין כונת הנביא לומר שלא תהיה ממלכת יהודה בטלה כלל בשום זמן, אלא אמר שלא תסור ותפסיק לגמרי ממנו. והכונה שכל זמן שתהיה המלוכה לישראל, ליהודה היא ראויה. ואם תבטל מלכותם מפני חטא, ליהודה תשוב. והראיה לדברי שכבר היו ימים רבים קודם ישו שבטלה המלכות מיהודה ולא מישראל, וימים רבים בטלה המלכות גם מישראל וגם מיהודה. שהרי בשבעים שנה שגלו לבבל לא היה ליהודה ולא לישראל מלכות כלל. ובבית שני לא מלך ביהודה רק זרובבל ובניו ימים במספר, ועמדו אחרי כן ש"פ שנה. עד החרבן שמלכו הכהנים מבני חשמונאי ועבדיהם. וכ"ש כשהעם בגלות, שאם אין עם אין מלך:

יג. ענה פראי פול - באותן הזמנים כלם אע"פ שלא היו (להם) מלכים היה להם ממשלה. שכך פירשו בתלמוד, לא יסור שבט מיהודה, אלו ראשי הגליות שבבבל שרודין את העם בשבט, ומחוקק מבין רגליו, אלו בני בניו של הלל שמלמדין תורה ברבים. והיום אין לכם הסמיכה הידועה בתלמוד, ונתבטלה גם הממשלה ההיא, ואין בכם היום ראוי להקרא רבי. ומה שקורין אותך [היום] מאישטרי הוא טעות, ובשקר אתה נוהג באותו השם:

יד. עניתי כמהתל בו - אין זה מן הויכוח, אבל אינך אומר אמת. שאין רבי מאישטרי, כי רב הוא מאישטרי, ובלא סמיכה נקראים רב בתלמוד, אבל אני מודה כי איני מאישטרי ולא תלמיד טוב. אמרתי זה בדרך מוסר. חזרתי ואמרתי לו - אני אודיעך שאין הכונה לרבותינו ז"ל לפרש הפסוק אלא במלכות ממש, אלא שאינך מבין דין והלכה, אלא מעט בהגדות אשר הרגלת עצמך בהן. והענין הזה שהזכירו החכמים הוא כי משורת הדין אין אדם דן יחידי ויפטר מלשלם אלא אם כן נטל רשות מן הנשיא והוא המלך. ואמרו כי בזמן הגלות כיון שיש מזרע המלוכה מי שיהיה לו קצת ממשלה ממלכי הגוים, כגון ראשי גליות שבבבל ונשיאי ארץ ישראל, יש להם נתינת רשות וסמיכה, וזה נהג בחכמי התלמיד לאחר ישו יותר מד' מאות שנה. כי אין דעת חכמי התלמוד שיהיה [הוא] מזרע (יהודה) שבט ומחוקק אשר ליהודה. אבל הנביא הבטיחו ליהודה שיהיה מלכות ישראל שלו. ועל מלכות גמורה הבטיחו. ואעפ"כ נתבטלה ימים רבים כמו שהזכרתי, כי בזמן גלות בבל לא היה בהם שבט ומחוקק כלל. ובבית שני כשהיה המלכות לכהנים ולעבדיהם, לא היה לשבט יהודה שום ממשלה, לא ראש גלות ולא נשיא, כי הנשיאות והראשות למלכי הכהנים ולשופטיהם ולשוטריהם, ולאשר ישרו בעיניהם:

טו. אז ענה פראי פירי די גינובא - זה אמת הוא, שאין הכתוב אומר אלא שלא יפסק לגמרי, אבל יכול להיות בו שביתה באגר בלע"ז:

טז. אמרתי למלך - הנה פראי פירי פסק הדין כדברי:

יז. אמר פראי פירי - אני לא פסקתי דין, כי שבעים שנה של בבל זמן מועט הוא. ורבים אשר זכרו הבית הראשון, כמו שכתוב בספר עזרא, וזה יקרא בטול, הוא באגר בלע"ז, אבל (עתה) שעמדתם אלף שנה ויותר הסרה גמורה היא:

יח. אמרתי - עתה אתה מתנחם כי אין הסרה בדבר החוזר, ואין הפרש בדברי הנביא בין רב למעט. ועוד כי הזמנים שהזכרתי זמנים רבים הם. ועוד כי יעקב (אבינו) ע"ה לא הבטיח ליהודה שיהיה לו שבט ומחוקק על שבטו בלבד אבל מלכות כל ישראל נתן לו, כדכתיב יהודה אתה יודוך אחיך וכתיב כי יהודה גבר באחיו ולנגיד ממנו. והנה נתבטל מלכות כל [שבטי] ישראל (ממנו) משמת שלמה, כדכתיב לא היה אחרי בית דוד זולתי שבט יהודה לבדו. אם כן דבר ברור הוא שלא אמר הנביא אלא שלא תסור לגמרי. והאמת הוא כי בזמן הגלות אינו נקרא לא הסרה ולא ביטול כלל, לפי שאינו מצד יהודה אלא מצד העם, כי לא הבטיח הנביא את יהודה שלא ילכו ישראל בגלות לעולם בעבור שיהיה הוא מלך עליהם בכל זמן:

יט. חזר פראי פול וטען כי בתלמוד אמרו שכבר בא המשיח, והביא אותה הגדה שבמדרש איכה בהוא גברא דהוא (רדי) וגעת תורתיה עבר חד ערבי ואמר ליה, בר יהודאי בר יהודאי, שרי תורתך שרי פדנך שרי קנקנך, דאיתחרב בית המקדש. שרא תורתיה שרא פדניה שרא קנקניה. געת זמן תנינית. אמר ליה, אסור תורתך אסור פדנך אסור קנקנך, דאיתליד משיחון:

כ. ואען ואומר - איני מאמין בהגדה זו [כלל] אבל ראיה היא לדברי:

כא. אז זעק אותו האיש (ואמר) - ראו שהוא מכחיש בספרים שלהם:

כב. אמרתי - באמת שאיני מאמין שנולד המשיח ביום החרבן, וההגדה הזאת או שאינה אמת או שיש לה פירוש אחר מסתרי החכמים. אבל אקבל אותה כפשטה כאשר אמרת, כי ראייה היא לי. הנה היא אומרת כי ביום החרבן אחרי שנחרב (הבית) בו ביום נולד המשיח. **אם כן אין ישו משיח כאשר אמרתם, שהוא קודם החרבן נולד ונהרג, ולידתו קרוב למאתים שנה קודם החרבן לפי האמת, ולפי חשבונכם ע"ג שנה. אז נשתתק האיש:**

כג. ענה מאישטרי גיליס, השופט אשר למלך, (ואמר) - אין עתה הויכוח בישו **אבל השאלה היא אם בא המשיח אם לא.** ואתה אמרת שלא בא, והספר הזה שלכם אומר שבא:

כד. אמרתי לו - אתה בוחר כמנהגכם לענות במרמה בדינין, ועל כל פנים אענה אתכם בכאן. לא אמרו חכמים שבא, אבל [אמרו] שנולד, כי היום שנולד משה רבינו ע"ה לא בא ולא היה גואל, אבל כשבא לפרעה במצותו של הקב"ה ואמר לו כה אמר ה' שלח עמי וכו', אז בא. וכן המשיח כשיבא לאפיפיור ויאמר לו במצות האלקים שלח עמי, אז יהיה בא. ועד היום לא בא, וגם איננו משיח כלל. כי דוד המלך ביום שנולד לא היה [מלך ולא] משיח, אבל כשמשחו שמואל היה משיח, וביום שימשחו אליהו למשיח במצות האל, יקרא משיח. וביום שיבא אחרי כן לאפיפיור לגאול אותנו אז יקרא [גואל] בא:

כה. טען אותו האיש - הנה פרשת הנה ישכיל עבדי מספרת ענין מיתת המשיח ובואו ביד ונתנו אותו עם הרשעים כאשר היה בישו, אתה מאמין שתדבר אותה פרשה במשיח:

כו. אמרתי לו - כפי המשמעות האמתית אינה מדברת אלא בעם ישראל בכללם, שכן קורין אותם הנביאים תדיר, ישראל עבדי, יעקב עבדי:

כז. אמר פראי פול - ואני אראה מדברי החכמים שלכם שהיא מדברת במשיח:

כח. אמרתי לו - ואמת הוא כי רבותינו ז"ל בספרי ההגדות דורשים אותו על משיח, אבל לא אמרו מעולם שיהרג ביד שונאיו. כי לא תמצא לעולם בשום ספר מספרי ישראל לא בתלמוד ולא בהגדות שיהרג משיח בן דוד לעולם, ולא שימסר ביד שונאיו ולא שיקבר בין הרשעים, כי אפילו המשיח שעשיתם לכם לא נקבר. ואני אפרש (לכם) הפרשה אם תירצו בפירוש טוב ומבואר, ואין שם כלל שיהרג כאשר היה במשיחכם. ולא רצו לשמוע:

כט. חזר אותו האיש ואמר כי בתלמוד מפורש שרבי יהושע בן לוי שאל לאלהו מתי יבא המשיח, והוא ענה אותו - שאל למשיח עצמו. (אמר) והיכן הוא. (אמר) בפתח דרומה בין החולים. הלך שם ומצאו, ושאל לו כן. אם כן כבר בא, והוא ברומה, (והוא ישו המושל ברומה):

ל. עניתי לו - והלא מפורש מכאן שלא בא, שהרי שאל לאלהו מתי יבא. וכן שאל אליו בעצמו מתי אתי מר. אם כן לא בא עדיין. אבל נולד כפי פשוטי אלו ההגדות, ואיני מאמין בכך:

לא. אז ענה אדוננו המלך - שאם נולד ביום חרבן בית המקדש שיש יותר מאלף שנים ולא בא עדיין, איך יבא, (כי) אין בטבע האדם שיחיה אלף שנים:

לב. אמרתי לו - כבר היו התנאים שלא אתוכח עמך ולא תענה בויכוח, אבל כבר היו בראשונים אדם ומתושלח קרוב לאלף שנים,

ואליהו וחנוך יותר מכאן, כי החיים לאל:

לג. אמר - ואנה הוא היום? :

לד. אמרתי - אין זה מצרכי הויכוח ולא אענה לך. ואולי תמצאנו בשערי טוליטולה, אם תשלח שם איש אחד מן הרצים שלך, אמרתי כמהתל (בו):

לה. אז עמדו משם, ונתן המלך זמן לחזור לויכוח ביום השני הבא:

לו. ביום ההוא. הלך המלך לקלישטרויש אשר בעיר ונתקבצו שם כל אנשי העיר, גוים ויהודים. והיו שם ההגמון וכך הגלחים וחכמי הצעירים והדורשים, וקם אותו האיש לדבר:

לוז. אמרתי לאדוננו המלך - אדוני, שמעני. ויאמר לי - ידבר הוא תחילה כי הוא התובע:

לח. אמרתי - הניחוני לברר דעתי בענין המשיח, ואז יוכל להשיב על ברור:

לט. עניתי ואומר - שמעו עמים כלם. פראי פול שאלני אם כבר בא המשיח שדברו בו הנביאים, ואמרתי שלא בא. והביא ספר אגדה שאמר בו כי ביום שחרב בית המקדש בו ביום נולד. ואמרתי אני שאיני מאמין בזה, אלא הוא ראה לדברי. ועתה אני אפרש לכם למה אמרתי שאיני מאמין בזה. (דעו כי) אנחנו יש לנו שלשה מינין של ספרים, האחד הוא הבב"ליה, וכולנו מאמינים בו אמונה שלמה. והשני הוא נקרא תלמוד, והוא פירוש למצות התורה, כי בתורה יש תרי"ג מצות ואין בה אחת שלא נתפרשה בתלמוד, ואנחנו מאמינים בו בפירוש המצות. עוד יש לנו ספר שלישי הנקרא מדרש, רוצה לומר שרמ"וניש. כמו שאם יעמוד ההגמון ויעשה שרמון (אחד), ואחד מן השומעין היה טוב בעיניו וכתבו. וזה הספר מי שיאמין בו טוב, ומי שלא יאמין בו לא יזיק. ויש לנו חכמים שכתבו שהמשיח לא יולד עד עת קרוב לזמן הקץ שיבא להוציאנו מן הגלות. על כן איני מאמין בזה הספר במה שאמר שנולד מיום החרבן. ועוד אנו קורין אותו ספר הגדה, רוצה לומר ראסיונאמינטו, רוצה לומר שאינן אלא דברים שאדם מגיד לחבירו. אבל אני מקבל אותה הגדה כפשטה כמו שאתם חפצים בה, מפני שהיא ראה מפורשת שאין ישו שלכם משיח כאשר אמרתי לכם, שהוא לא נולד באותו היום. אבל כבר עבר כל עניינו מזמן מרובה. ואתה אדוננו המלך שאלת והקשית לי יפה מהם, שאין במנהג האדם לחיות אלף שנה. ועכשיו אברר לך תשובה לשאלתך. הנה אדם הראשון חיה אלף שנה פחות ע' שנה. (והנה מפורש בכתוב כי בעונו מת, ואלו לא חטא חיה) יותר ויותר או לעולם. והגוים והיהודים כולנו מודים שחטאו וענשו של אדם הראשון יתבטל לימות המשיח. אם כן (אחר שיבא המשיח יהיה בטל מכלנו, אבל במשיח עצמו בטל הוא לגמרי, אם כן) ראוי הוא המשיח לחיות אלף ואלפים (שנה) או לעולם. וכן המזמור אומר חיים שאל ממך וגו', וזה מבואר:

מ. עוד שאלת אדוננו המלך, אנה הוא עומד, מפורש הוא בכתוב, כי אדם הראשון מעמדו היה בגן עדן שבארץ, ובחטאו נאמר וישלחהו ה' אלקים מגן עדן אם כן זה שהוא פטור מענשו של אדם עומד שם בגן עדן, וכן אמרו חכמים בספר ההגדות שהזכרתי:

מא. אמר המלך והלא אמרתם באותה הגדה כי הוא ברומה:

מב. אמרתי לו - לא (אמרתי שמעמדו ברומה) אלא שנראה ברומה אי זה יום, כי הגיד אליהו לאותו חכם שימצאו שם באותו היום, ונראה שם, והיה ראותו שם מפני טעם מוזכר בהגדות, ואיני רוצה להגידו בפני עמים רבים כאלה. והיה הענין שלא רציתי לומר להם מה שאומר בהגדה שהמשיח יעמוד ברומה עד שיחריב אותה, כמו שמצינו במשה רבינו ע"ה שנתגדל בביתו של פרעה עד שנפרע ממנו והטביע כל עמו בים. וכמו שנאמר בחירם מלך צור, ואוציא אש מתוכך היא אכלתך וזהו שאמר ישעיה, שם ירעה עגל ושם ירבץ וכלה ספיחיה. ובפרקי היכלות אמר, עד שיאמר אדם לחברו הילך רומי וכל מה שבתוכה בפרוטה ויאמר אינה מתבקשת לי. וכל זה אמרתי למלך בינו לביני:

מג. שאלתי (ואמרתי עוד) - האתם מודים לדברי שחטאו של אדם בטל בזמן המשיח:

מד. ענה אדוננו המלך וגם פראי פול - כן. אבל לא כאשר אתה סבור, כי הענין הוא שהיו כולם נכנסים בגיהנם בעבור אותו העונש, ובימי המשיח ישו נתבטל שהוציאם משם:

מה. ואען ואומר - אומרים בארצנו, הרוצה לכזב ירחיק עדיו. והרבה עונשים כתובים באדם וחוה, ארורה האדמה בעבורך, וקוץ ודרדר תצמיח לך, בזעת אפך, כי עפר אתה, וכן באשה, בעצב תלדי בנים. והכל קיים גם היום, וכל הנראה ונרגש לא נתכפר בזמן משיחכם. אבל גיהנם שאינו כתוב בו אתם אומרים שנתכפר, בעבור שאין אדם יכול להכחיש אתכם. שלחו מכם אחד ויבא ויגיד. ועוד חלילה לאל, שאין עונש גיהנם לצדיקים בשביל חטא אדם הראשון

אביהם, כי נפשי קרובה לנפש אבי כמו לנפש פרעה בשוה, ומפני חטאו של פרעה לא תכנס נפשי בגיהנם. אבל העונשים היו בגוף לפי שגופי מאבי ומאמי, וכאשר נגזר על שניהם והיו בני מות, היו תולדותיהם לעולם בני מות בטבע:

בספר מנורת המאור - אות [פט]: חזר בך. אמר לו: כך מקבלני ממך: כל שחטא והחטיא את הרבים אין מספיקין בידו לעשות תשובה. מאי עבד? איכא דאמרי: אבן שואבת (אבן שמגבהת את המתכת מן הארץ ומעמידתה באויר) תלה ליה לחטאת ירבעם והעמידה בין ארץ לשמים. איכא דאמרי: שם חקק על שפתה והיתה אומרת: 'אנכי' ולא יהיה לך'. ואיכא דאמרי: רבנן דחה מקמיה (שלא יעסקו בתורה), דכתיב: 'ויאמרו בני הנביאים אל אלישע הנה נא המקום אשר אנחנו יושבים שם לפניך צר ממנו' (שם ו, א), מכלל דעד השתא לא הוו דחיקי:

[יהושע בן פרחיה מאי היא? דכי קטל ינאי מלכא לרבנן, אטמרתיה אחתיה לרבי שמעון בן שטח, יהושע בן פרחיה ערק לאלכסנדריא של מצרים. כי הוה שלמא, שלח ליה שמעון בן שטח: מני ירושלים עיר הקדש, ליכי אלכסנדריא של מצרים אחותי. בעלי שרוי בתוכך ואני יושבת שוממה. אמר: שמע מינה, הוה ליה שלמא. כי קא הדר, איקלע לההוא אשפיזא. עבדו ליה יקרא טובא. יתיב וקא משתבח כמה נאה אכסניא זו. אמר ליה [ישו תלמידיה]: רבי, עיניה טרוטות. אמר ליה: רשע, בכך אתה עוסק. אפיק ארבע מאות שיפורי ושמתיה. כל יומא הוה אתי לקמיה ולא קבליה. יומא חד אתי לקמיה, הוה קארי קריאת שמע, הוה בדעתיה לקבליה. אחיה ליה בידיה. סבר, מידחא קא דחי ליה. אתא זקף לבינתא, פלחא. אמר ליה: חזר בך. אמר ליה: כך מקבלני ממך:

ישו הנצרי כשף, הסית והדיח את

ישראל

מי שחטא והחטיא את הרבים אין מספיקין בידם לעשות תשובה. ואמר מר: ישו הנצרי כשף, הסית והדיח את ישראל (קטע זה הושמט ע"י הצנזור מדפוס מנוטבה ואילך, כשם שנשמט מהוצאות התלמוד המאוחרות):

בספר התודעה - פרק עשרים ושלושה: ואל המון הצוררים נוסף עוד נגע אחד, הוא נגע ה'פרנקיסטים'. הלא המה

המהרסים והמחריבים אשר ממעינו יצאו, הנתלים במשיח השקר יעקב פרנק. כל

בני הכת הזו יחד עם ה'משיח' שלהם, כולם עזבו את אלקי

אמת וקבלו עליהם את הדת הנוצרית, ונוספו גם הם על צוררינו, וראשי הכנסיה

עשאוים כלי משחית לנפץ בהם את שארית פליטתנו, ולא היו ימים קשים לישראל בגלות אירופה כבימים ההם:

אף הם כתבו מכתבי שטנה לראשי הכנסיה והעידו לפניהם: 'ומבני ישראל, מי שמאמין בתלמוד, מצוה עליו לשחוט את הנוצרי ולהוציא דמו ולאכלו במצה בלילה הראשון של פסח'. וכן 'גלו' סוד של דצ"ך עד"ש באח"ב, ודרשו אותם נוטריקון של ראשי חבות:

'דם צריכים כולנו על דרך שעשו באותו איש (ישו הנוצרי) חכמים בירושלים':

וחזרו ונשנו העלילות אחרי כן בערים רבות במערב וגם במזרח. והמפורסמות ביותר הן עלילת דמשק בשנת ת"ר - במזרח, ועלילות 'טיסא עסלאר' בהונגריה ו'הילזנר' בפולניה - במערב, שהסעירו את קהילות ישראל בכל העולם:

והאחרון הכביד. בשנות תרע"א תרע"ג היו כל היהודים שבארצות שלטונה של רוסיה, אחוזים רעד ואימה מעלילת מגדל בייליס, שהובאה על ידי השלטונות לפני 'בית משפט של מושבעים' במזימה גלויה לחרוץ משפט על כל היהודים

שבעולם כי אוכלי דם הם. ואף לפני בית הנבחרים שברוסיה הובאה הצעה לסדר היום: 'לדון על הדרכים להפסיק את הרציחות הדתיות מצד היהודים':

כל יהדות העולם הועמדה אז על רגליה, וגם מצאה לה בימים ההם תומכים מן הישרים שבאומות העולם שנפשם כבר בחלה בעלילות אלה. וגם שונאיה של רוסיה שהכינו מלחמה כנגדה, היתה ידם בדבר הזה לבלבל את דעת שליטי רוסיה בענין זה ולא יתנו לבם להכנות המלחמה שלהם כנגדה. וכך סוכלה המזימה הזו עד שבאה מלחמת העולם ותכפו צרות חדשות על ראש ישראל, עד הגיענו למלחמת העולם השנייה וקם עלינו היטלר הרשע רב הטבחים של צוררי ישראל לדורותיהם:

ועליהם ועל כיוצא בהם אמר דוד בתפילותיו בספר התהלים:

קוּמָה ה' אֵל יְעֹזְרֵנוּ וְיִשְׁפָּטוּ גוֹיִם עַל פְּנֵיךָ (שם ט):

חַם לְבִי בְקֶרְבִי בַּהֲגִיגֵי תַבְעֵר אֵשׁ, דִּבְרַתִּי בְלִשׁוֹנִי (שם לט):

בְּלִי עֵוֹן וְיִרְצוּן וְיִכְפֹּנְנוּ, עוֹרָה לְקִרְאָתִי וּרְאָה (שם נט):

שִׁפְךָ עָלֵיהֶם וְעִמְךָ וְחֲרוֹן אַפְּךָ יִשְׁיגֵם (שם סט):

שִׁפְךָ חֲמַתְךָ אֶל הַגּוֹיִם אֲשֶׁר לֹא יִדְעוּךָ וְעַל מַמְלָכוֹת אֲשֶׁר בְּשִׁמְךָ לֹא קָרְאוּ, כִּי אָכַל אֶת יַעֲקֹב וְאֶת נְוֵהוּ הִשְׁמִי (שם עט):

עַד מָה ה' תִּסְתַּר לְנִצָּחַת, תַּבְעֵר כְּמוֹ אֵשׁ חֲמַתְךָ (שם פט):

ה' אֵל קִינֵנו אֲתָה עֲנִיתָם, אֵל נִשְׂא הַיִּיתָ לָהֶם וְנָקָם עַל עֲלִילוֹתָם (שם צט):

כִּי כִי רָשָׁע וּפִי מִרְמָה עָלֵי פִתְחוֹ, דִּבְרוּ אֶתִּי לְשׁוֹן שִׁקָּר (שם קט):

כְּמָה יָמֵי עֲבָדְךָ - מָתִי תַעֲשֶׂה בְרִי דָפִי מִשְׁפָּט?! (שם קיט):

ליל שימורים:

התורה קראה ללילה זה ליל שמורים שתי פעמים בפסוק אחד, שנאמר (שמות יב): ליל שְׁמֹרִים הוא לה' להוציאם מארץ מצרים, הוא הַלַּיְלָה הַזֶּה לה' שְׁמֹרִים לְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְדֹרֹתָם:

וענין זה של שמורים פרשוהו חכמים בכמה פנים, והרי קצת מדבריהם:

ליל שמורים - ליל צפיה והמתנה - שהיה הקב"ה שומר ומצפה ללילה הזה לקיים הבטחתו להוציאם מארץ מצרים; -

:

וְיָהִי מִקֵּץ שָׁלֹשִׁים יָמִים וְאַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה - מגיד, שכיון שהגיע הקץ לא עכבן המקום כהרף עין. בט"ו בניסן נדבר עם אברהם אבינו בין הבתרים, בט"ו בניסן באו המלאכים אצל אברהם לבשרו, בט"ו בניסן נולד יצחק, שנאמר: וְיָהִי מִקֵּץ - קץ אחד לכולם - לכך נאמר: ליל שְׁמֹרִים הוא לה' להוציאם מארץ מצרים:

בספר התודעה - פרק עשרים ושלושה (המשך): הוא הַלַּיְלָה הַזֶּה לה'; -:

ליל שמורים - המשומר לגאולה העתידה. - מה ראה לומר שְׁמֹרִים (בפעם השניה)? שבו עשה גדולה לצדיקים כשם שעשה לישראל במצרים, ובו הציל לחזקיהו (מסנחריב וחילותיו), ובו הציל לחנניה וחבריו, ובו הציל לדניאל מגוב אריות, ובו משיח ואליהו מתגדלין וכו' - לכך נאמר: שְׁמֹרִים לְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְדֹרֹתָם:

כשברא הקדוש ברוך הוא את עולמו, קבע בו לילה אחד לגאולת אהוביו לדורתם. ואותו לילה חלק הקב"ה לארבע משמרות וקבע להם עתים וזמנים. לכך כתוב כאן: ליל שְׁמֹרִים הוא לה' להוציאם מארץ מצרים, הוא הַלַּיְלָה הַזֶּה לה', שְׁמֹרִים לְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְדֹרֹתָם:

לפקוח עינים עיוורות

שתי פעמים שמרים בפסוק זה. כל שמרים - שנים, הרי ארבעה משמרות:

משמר ראשון - לגאולתו של אברהם אבינו במלחמת המלכים:

משמר שני - וַיְהִי בְּחֻצֵי הַלַּיְלָה, וְהָאֵל הִפָּה כָּל בְּכוֹר וְגו':

משמר שלישי - נעשה נס לחזקיהו המלך מחילותיו של סנחריב - וַיִּשְׁפְּימוּ בְּבֹקֶר וַהֲנֵה כָּלֶם פְּגָרִים מֵתִים (מלכים - ב יט):

משמר רביעי - שמור לגאולה העתידה שהיא בלילה, וכן אמר הנביא ישעיה (ישעיה ל):

הַשִּׁיר יִהְיֶה לָּכֶם כְּלִיל הַתְּקֵדֶשׁ חָג:

לִיל שְׁמֵרִים הוּא לֵה' לְהוֹצִיאֵם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם - הרי שתי משמרות ראשונות שנגמרו עתה, אחת של אברהם ואחת של זרעו במצרים; -:

הוא הַלַּיְלָה הַזֶּה לֵה' - אתו עדין מופקדים - שמורים - שתי משמרות - לְכֹל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְדֹרֹתָם - בימי חזקיה המלך, ולימי המלך המשיח במהרה בימינו אמן:

בספר התודעה - פרק שלשים ושלושה: הלך והעלה את ישו באוב. אמר לו: מי חשוב

בעולם ההוא? אמר לו: ישראל! מהו להדבק בהם? אמר לו: טובתם דרוש, רעתם אל תדרוש; כל הנוגע בהם כאילו נוגע בבבת עינו:

בוא וראה, מה בין פושעי ישראל לנביאי אומות העולם!:

שנינו, אמר ר' אלעזר: בוא וראה כמה גדול כחה של בושא; שהרי סיעה הקדוש ברוך הוא את בר קמצא והחריב את ביתו ושרף את היכלו:

מקדש ראשון מפני מה חרב? - מפני שלשה דברים שהיו בו: עבודה זרה וגילוי עריות ושפיכות דמים. אבל מקדש שני, שהיו עוסקין בתורה ובמצוות וגמילות חסדים, מפני מה חרב? - מפני שהיתה בו שנאת חנם. ללמדך ששקולה שנאת חנם כנגד שלש עברות:

עבודה זרה, וגילוי עריות ושפיכות דמים:

'על תרנגול ותרנגולת חרב הר המלך' -:

נוהגים היו כשיצאו חתן וכלה, הוציאו לפניהם תרנגול ותרנגולת, כלומר, פרו ורבו כתרנגולים. פעם אחת, עבר לגיון של רומיים ונטלו (את התרנגול והתרנגולת מלפני החופה). נפלו על הרומיים והכום. באו ואמרו לקיסר: מרדו בך היהודים. עלה עליהם המלך. היה בין היהודים אדם אחד, בר דרומא, שהיה קופץ מיל והורג ברומיים. נטל המלך כתרו והניחו על גבי קרקע. אמר: רבוננו של עולם! אם נוח לך, אל תמסרני, אותי ומלכותי בידו של אדם אחד:

הכשילו פיו לבר דרומא ואמר: הֲלֹא אֶתָּה אֵלִי קִים וְנִתְּנֵנוּ וְלֹא תֵצֵא אֵלֵי קִים בְּצַבָּאוֹתֵינוּ (תהלים ס) - נכנס לבית הכסא, בא דרקון ושמט כרכשתו ומת. אמר המלך: הואיל ונעשה לי נס - אניחם פעם זו. הניחם והלך לו:

מיד קפצו ואכלו ושתו והדליקו נרות, עד שנראה חותם הטבעת בריחוק מיל. אמר המלך: שמחים ומשחקים בי היהודים - חזר ובא עליהם. אמר ר' אסי שלש מאות אלף שולפי חרב נכנסו להר המלך, והרגו בה שלשה ימים ושלושה לילות, ומצד זה שמחה ומחולות, ולא ידעו אלו באלו.